

Eduard Ingris

LIST KOMUNISTŮ A SYMPATIZUJÍCÍCH OKRESU Kladno
NOVINY STOLETÉ POKROKOVÉ TRADICE

Nezaměstnanost roste

A nejnižší počet vydaných stavebních povolení není jediným negativním primátem, který si Fialova vláda necelé dva měsíce před volbami připisuje. Výsledkem jejího vládnutí je také nejvyšší počet lidí bez práce za posledních osm let. Na konci července jich bylo 329 501, o 46 490 uchazečů víc než před rokem. »Podobně jako v předchozích měsících je patrné, že trh práce prochází ve srovnání s předchozími lety ochlazením, když meziměsíční růst nezaměstnanosti byl o zhruba třetinu výraznější, než je historicky obvyklé,« připomněl hlavní ekonom společnosti Investika Vít Hradil. Obává se, že lidí bez práce bude v Česku nadále přibývat a do letošního prosince může být bez zaměstnání až 4,9 procenta Čechů. Data přitom znovu hovoří jasně – nezaměstnanost začala růst s nástupem pětikoalice a v současnosti je vyšší než během vrcholu covidové pandemie. Vláda tak zcela selhala s nastartováním ekonomiky a rostoucí nezaměstnanost spolu s nedostupností bydlení jsou jednoznačnými důvody, proč říct stranám bývalé pětikoalice důrazné Stačilo!

Noční múra diabetiků přichází z Bruselu

Aktuální zprávy musí vyděsit především všechny diabetiky. Těm hrozí prudké zdražení léků s obsahem metforminu, které v Česku pravidelně užívají tisíce lidí. Problémy hrozí ale i řadě běžně užívaných léků, a to včetně antibiotik nebo léků na epilepsii. Může za to chystaná evropská legislativa, která výrobcům léčiv přikazuje, aby se podíleli na financování modernizace čistíček odpadních vod, což výrazně prodraží výrobu léků. Například stodvacetitabletové balení léku Metformin Accord diabetiky nyní vyjde v průměru na 175 korun, kdy většinu ceny pokryje zdravotní pojišťovna a pacient doplácí nanejvýš 41 korun. Za tři roky ale cena může vyskočit na 500, v horším případě nad 1000 korun, jak ukazují modely České asociace farmaceutického průmyslu. Evropská komise ale již naštěstí přislíbila, že do konce roku nechá vypracovat komplexnější analýzu dopadů, která může hrozbu skokového zdražení klíčových léků ještě zvrátit. Ukázkový příklad situace, kdy nesmyslnost zelených opatření zkrátka nesmí dopadat na běžný život těch nejzranitelnějších, navíc v tak zásadní otázce, jako je zdraví.

Inspirujeme se Španělskem

Španělsko – stát, který se odmítl podříditi americkému diktátu o navýšení výdajů na zbrojení na 5 % HDP a vymohl si z těchto závazků NATO výjimku, nyní také zrušil svůj plán nakoupit stíhačky F-35. Místo nich dá přednost evropským letounům. »Nejoblíbenější holka v Alianci«, jak tuto předraženou stíhačku nazvala ministryně obrany Jana Černochová, tak zjevně v Alianci zas až tak oblíbená není. Kromě extrémně vysoké ceny letounů je zde také oprávněná obava, že americké vlády by mohly v budoucnu zablokovat přístup k aktualizacím softwaru a k náhradním dílům, které stíhačky potřebují k zajištění plné funkčnosti. Vláda si na těchto letounech trvá, a podepsala i smlouvy o jejich koupi, naštěstí však již tato vláda nebude dlouho trvat. Ta, která přijde, už musí říct, stačilo, neustálému zbrojení a předraženým, zbytečným nákupům. I Španělsko dokazuje, že je to možné, jen k tomu musí být vůle.

Méně bytů, zato dražší nájem... »Poděkujme« pětidemolici

»Dostupnost bydlení pro občany bude vláda řešit jak směrem k vlastnickému, tak i nájemnímu bydlení včetně bydlení sociálního. Nejdůležitější je v současné době zásadní zrychlení stavebního řízení ve spolupráci se samosprávami a při zachování ochrany ostatních zájmů.« Tak tahle zněl slib vlády Petra Fialy v jejím programovém prohlášení. Jak to ale skončilo se stavebním řízením, dnes už všichni víme, a výsledek absolutního selhání se bohužel začíná dostavovat. Nyní je jasné jedno – negativní dopady Fialova vládnutí budou občané této země pociťovat ještě dlouhé roky po jejím konci. Počet vydaných stavebních povolení za první pololetí roku je nejnižší za posledních 25 let a stavebníci a developéři vidí za nízkým počtem vydaných povolení alarmující zprávu, jejíž důsledky se projeví v blízké budoucnosti.

Výkonná ředitelka developerské společnosti Central Group M.Váňová dává nízký počet vydaných povolení do souvislosti s novým stavebním zákonem, který začal platit loni v červenci. »Jde o jasný důkaz toho, že jeho současná podoba nefunguje. Nová legislativa nepřinesla očekávané zrychlení ani zjednodušení, namísto toho představuje ještě větší brzdu pro další rozvoj. Povolování staveb zamrzlo, stavební úřady se nadále potýkají s nedostatkem personálu a tlak na trzích roste,« uvedla Váňová v TZ společnosti.

Výsledek? Méně nabídky, vyšší ceny a opět horší dostupnost bydlení, tolik k bytům, na které Češi už nyní potřebují 13,3 hrubých ročních mezd, což je nejvíce v celé Evropě. Ceny bytů v Česku navíc podle analýzy, kterou připravily Sreality, ve druhém čtvrtletí meziročně vzrostly o 16 procent na průměrných 81 117 korun za metr čtvereční! I proto experti volají po zásadní změně systému a odmítají čekat na dokončení druhého pokusu digitalizace stavebního řízení. Tu vláda slíbila na leden roku 2028 a i tento termín experti zpochybňují. »Na evoluci už je pozdě. Je potřeba revoluce. Ta mohla být dávno hotová a mohli jsme z ní už roky těžit,« uvedl expert Soudný. Nezbyvá tak než doufat, že tato revoluce přijde v říjnových volbách. Vláda totiž v důsledku udělala přesný opak toho, co slíbila, a namísto zjednodušení výstavby posílila v dostupnosti bydlení naše místo na evropském chvostu.

Kateřina Konečná

Jaderný holokaust v Hirošimě a Nagasaki:
brutální akt státního terorismu USA

Svržení atomových bomb před 80 lety na japonská města Hirošimu a Nagasaki 6. a 9. srpna 1945 nebylo jen »kontroverzní rozhodnutí, jak tvrdí oficiální narativy a média, ale brutální akt státního terorismu. Šlo o bezprecedentní projev vojenské perversnosti a technologické arogance kapitalistické velmoci, USA, která za účelem demonstrace síly ochotně obětovala desetitisíce nevinných životů. Spojené státy tímto činem nejen porušily základy mezinárodního humanitárního práva, ale také otevřely brány nové éře jaderného barbarství, v níž se mocenské kalkulace staví nad lidskou důstojností.

Oficiální propagandistické zdůvodnění – že šlo o urychlení konce války a záchranu milionů životů – je cynická lež sloužící k ospravedlnění masové vraždy. Historická fakta i

výpovědi samotných amerických generálů ukazují, že Japonsko již bylo vojensky poraženo a hledalo cestu k vyjednávání. Zejména po masivním konvenčním bombardování japonských měst a Tokia, na které byly svrženy vesměs zápalné pumy, protože tamní města byla postavena převážně ze dřeva. Skutečným cílem atomových útoků tedy nebyla vojenská nezbytnost, ale demonstrace moci vůči Sovětskému svazu a nastolení americké hegemonie v poválečném světě.

Jaderný holokaust v Hirošimě a Nagasaki, který okamžitě zabil přes 100 000 lidí a do konce roku 1945 zabil a zmrzačil dalších více než 100 000 nemocí z ozáření, byl promyšleným a kalkulovaným aktem, jehož cílem bylo »testovat« dopady nové zbraně na živých lidech. Civilní obyvatelstvo se stalo laboratorním materiálem pro vojenskoprůmyslový komplex USA, který již tehdy rozvíjel svou strategii »šíření míru« prostřednictvím masového ničení. Následná desetiletí ukázala, že Spojené státy se z tohoto zločinu nepoučily. Naopak – pokračovaly ve vývoji a testování jaderných zbraní, rozšiřovaly své vojenské základny po celém světě a budovaly globální impérium násilí, podporované korporátním kapitálem a ideologií výjimečnosti.

Tvůrce atomové bomby J. Robert Oppenheimer po svém »úspěchu« parafrázoval Bhagavadgítu: »A stal jsem se smrtí, ničitelem světů.« Ve skutečnosti se stal symbolem vědce sloužícího kapitalistickému vedení válek – a stejně jako mnoho jiných intelektuálů byl později zničen systémem, jemuž pomáhal stavět nástroje hromadného vraždění. A to v době »honu na čarodějnice« a špiony v době McCarthyismu začátkem 50. let 20. století.

Spojené státy se po roce 1945 pokoušely svůj atomový zločin skrýt, cenzurovaly záznamy z místa hrůzy, manipulovaly s veřejným míněním a vykreslovaly se jako osvoboditelé. Až v 80. letech se postupně dostávaly na povrch filmové záběry a důkazy o apokalypse, která neměla vojenské ospravedlnění, jen imperiální motivaci.

Použití jaderných zbraní proti civilnímu obyvatelstvu není »vojenská chyba« – je to genocidní akt, který musí být odsouzen jako takový, ať už jej páchá kdokoli. Je nezbytné opustit iluzi, že kapitalismus může vést k míru – v logice zisku, dominance a technokratické moci je válka jeho přirozeným nástrojem. Skutečný mír a jaderné odzbrojení může nastat jedině skrze sociální transformaci globálního řádu, který bude založen na solidaritě, spravedlnosti a demilitarizaci planety.

Atomové bomby nesmí být připomínány jako »tragédie války«, ale jako varování před systémem, který umožňuje a legitimizuje průmyslové vyhlazování civilních populací. Nesmíme zapomínat: Hirošima a Nagasaki nebyly nutností – byly výstrahou.

Neřekjme už nikdy více – jednejme tak, aby k tomu skutečně nikdy více nedošlo. Právě proto je důležité mírové řešení všech válek i sporů na planetě Zemi. Říkám tedy jasně: ANO míru, NE válkám!

Jan Klán

80 let od Hirošimy a Nagasaki 2

Spojenci neměli zájem na masakru civilistů /předem spojeneckých vojáků/ a tak již dva dny před bombardováním shodily na Hirošimu a další cílová města z bombardérů letáky, v níž bylo obyvatelstvo varováno před zkázou. Tomuto však nebyla věnována pozornost, zřejmě proto, že obyvatelstvo nabylo falešného dojmu, že osamnlé bombardéry, které přilétaly neznamenají žádnou hrozbu.

6. srpna 1945 ve 2.45 místního času odstartoval z letecké základny Tinian v západním Pacifiku stroj B-29, náležející k 393.bombardovací peruti, pilotovaný plukovníkem Paulem Tibbetsem k třináctihodinovému letu, který ho měl přivést nad Japonsko. Tibbets pojmenoval letoun po své matce Enola Gay a na misi ho doprovázely další dva letouny B-29 - The Great Artiste a bezejmenný letoun, později pojmenovaný Necessary Evil /Nutné zlo/, které byly vybaveny kamerami a různými měřicími přístroji. Osádky letadel nevěděly přesně jakou zbraň mají na palubě, věděly jen že je účinná. Bylo jim sděleno, že výbuch asi zničí vše v okruhu tří mil. Po odletu z Tinianu se letadla oddělila a opět se setkala až v Iwodžimě a vydala se směrem k Japonsku. Letoun nesl atomovou bombu, nazvanou poněkud nepochopitelně Little Boy /CHlapeček/. Asi hodinu před bombardováním zachytil japonský radar americká letadla blížící se k jihu Japonska. Výstraha byla odeslána do mnoha měst, včetně Hirošimy. Radiolokátor v 8.00 hodin v Hirošimě určil, že počet letadel je velmi malý -pravděpodobně ne víc než tři - a byl vyvolán letecký poplach. Aby šetřili palivo, rozhodli se neposlat stíhačky proti malé formaci. Mysleli si, že jde jen o průzkumná letadla. Civilní rádio pak vysílalo upozornění a radu, aby se raději lidé schovali do protileteckých krytů. V 8.15 místního času, jak bylo plánováno, svrhla Enola Gay z výšky 9,5 kilometru první atomovou bombu, známou jako "Little Boy", naplněnou 60 kilogramy uranu235, která explodovala ve výšce 533 metrů nad Hirošimou. Výsledkem byla naprostá zkáza. Mohutný výbuch byl rovnocenný asi 13 kilotunám TNT /54 TJ/ srovnal velkou část města se zemí a přibližně 70 000 lidí se na místě vypařilo. Zhruba stejný počet utrpěl vážná zranění, zpravidla devastující popáleniny. V průběhu následujících dnů pak zemřelo velké množství postižených.

Některé železobetonové budovy v Hirošimě měly velmi silnou konstrukci, aby odolaly nebezpečným zemětřesením. Jelikož bomba vybuchla ve vzduchu, tlaková vlna směřovala spíše dolů než stranou, což umožnilo "přežít" Hirošimského prefekturálního paláce, dnes spíše známého jako Genbaku Dómu či Dóm atomové bomby. Budova byla navržena a postavena českým architektem Janem Letzelem v blízkosti pouhých 150m od centra výbuchu. Ruina byla pojmenována jako Hirošimský památník míru, který byl v roce 1996 vyhlášena jako památka UNESCO světového dědictví. Za oběti při bombardování Hirošimy byl postaven Památník monument.

Bylo až neuvěřitelné, že japonské představitele vlády / tzv. Velká šestka/ v čele s císařem Hirohitem nepřiměl ke kapitulaci ani velký počet mrtvých a zkáza Hirošimy. Japonci nejprve nevěřili zprávám a odmítali uvěřit, že by se mohlo jednat o jadernou zbraň, ale domněnku definitivně potvrdil dr. Nišina, který prováděl dozimetrická měření přímo na místě výbuchu. Již 8.srpna americké noviny oznámily, že vyslání tokijského rádia popsal zkázu v Hirošimě takto:„Prakticky veškeré žijící věci, lidé a zvířata byly doslova sežehnuty zaživa". Těžkým ranám ale neměl být konec. Japonci se pokusili zjistit stanovisko Sovětů. Ale ti také v dané situaci nemohli otálet a čekat na konec vyjednávání s Čankajškem. Na setkání v Kremlu , 8.srpna 1945, bylo sděleno

japonskému velvyslanci Togóvi od komisaře zahraničních věcí Vjačeslava Michajloviče Molotova, že počínaje příštím dnem, tedy 9.srpnem ráno, vyhlásuje Sovětský svaz Japonsku válku. Teprve pod tíhou těchto okolností považoval císař Hirohito za nezbytné podepsat Postupimskou deklaraci a předseda vlády svolal na ráno 9.srpna zasedání Nejvyšší rady pro řízení války. Vojenští představitelé se ale stále nevzdávali naděje na odražení invaze a svedení poslední bitvy. Vedení japonské armády začalo chystat vyhlášení národního válečného zákona s podporou ministra obrany Korečika Anamiho, jež měl sloužit k tomu, aby zastavil všechny, kteří se pokusí uzavřít mír.

Americké hrozby považovali za blamáž. Pokud by však věděli, co bude následovat o tři dny později, možná by uvažovali jinak. Byli přitom varováni. Tři dny po útoku na Hirošimu sdělil Truman rozhlasem americkému lidu, co se stalo. Na závěr pak prohlásil:„Pokud nyní nepřijmou naše podmínky, mohou očekávat ničivý dešť, jaký na této zemi ještě nikdo neviděl". Když se z pohledu Američanů nic nedělo, nikdo je nekontaktoval a nepřicházely žádné reakce, bylo rozhodnuto o použití druhé bomby.

9.srpna v 3.45 místního času ostartoval z Tinianu další americký bombardér B-29 Superfortess Bockscar s posádkou pod vedením mjr.Charlese W. Sweeneyho a nabral kurz na Japonsko. Letoun byl, jako při útoku na Hirošimu, doprovázen dvěma B -29, které vzlétli o hodinu napřed jako povětrnostní průzkumníci a další dva s navigačními přístroji a kamerami. Když Sweeneyeho letadlo dorazilo na místo shromaždiště blízko japonských břehů, ukázalo se , že třetí letadlo, Big Sting, pod vedením plukovníka Jamese I. Hopkinse, ml., nedorazilo. Bockscar a další doprovázející letadla ještě 40 minut kroužila na místě setkání a poté se Sweeney rozhodl pokračovat v misi bez Hopkinse. Když dorazila letadla nad hlavní zvolený cíl, jímž bylo město Kókura v centrálním Japonsku, halily krajinu nízké mraky a kouř stoupající ze sousedního města Jahata, jež bylo o den dříve bombardováno zápalnými pumami. To zachránilo Kókuru před možným bombardováním. Po třech přeletech nad městem, zamířil k náhradnímu cíli, jímž bylo město Nagasaki na severozápadě ostrova Kjúšú.

Město Nagasaki bylo do té doby jedním z největších mořských přístavů v jižním Japonsku s velmi rozvinutým, převážně vojenským, průmyslem. Mnoho domů, menších průmyslových a obchodních staveb, která byla postavena poblíž továren, bylo podobně jako v Hirošimě ze dřeva.

Před atomovým bombardováním nikdy nebylo město vystaveno nějakému většímu bombardování. Nicméně již 1.srpna 1945 na Nagasaki spadlo několik konvenčních bomb, které vyhodily do povětří loděnice a dokové oblasti, několik jich pak zasáhlo Mitsubishi Steel a Arms Works/výroba munice/ a šest pak areál lékařské university a nemocnici. I když škody byly relativně malé, donutily mnoho lidí k odchodu do bezpečí na venkov, kde se tak zachránili před následným bombardováním města.

Asi 7:50 hodin japonského času byl v Nagasaki vyhlášen letecký poplach, který byl však asi po půlhodině odvolán. Když byla v 10:53 spatřena pouze dvě B-29, předpokládali Japonci, že jsou jen na průzkumu a tak poplach nebyl vyhlášen. O něco později The Great Artiste, podpurná B-29 pod vedením kpt.Fredericka C. Bocka, shodila přístroje napojené na padáky s nepodepsaným dopisem pro prof. Ryokichiho nutící veřejnosti o nebezpečí spojené s těmito zbraněmi hromadného ničení. Když se v mracích nad Nagasaki objevila trhlina, zahlédl bombometčík kpt.Kermít Beahan požadovaný cíl. **Bomba, nazvaná "Fat Man"/Tlouštík**./obsahující 6,4 kg plutonia -239, byla shozena v poledne do městské průmyslové části města, přesně v polovině cesty mezi Mitsubishi Steel a Arms Works na jihu a Mitsubishi - Urakami Ordnance Works /závody pro výrobu torpéd/. Dopadla však o tři kilometry dál než se očekávalo. Exploze, která byla rovna asi 22 kilotunám TNT /88 TJ/,vyvolala teplotu odhadovanou na 3900°C a vítr o rychlosti 1005km/h. Výsledek byl opět zničující. Okamžitě zahynulo 35.000 – 40 000 lidí. Pokud by však město nechránila linie kopců, která omezila dosah exploze, byl by počet obětí ještě mnohem vyšší. Mnozí z těch, kteří strašlivou destrukci přežili, trpělo v průběhu let nemocemi způsobenými ozářením. Celkový počet úmrtí se do konce roku 1945 odhaduje na 60000 až 80000. Ironií osudu je, že neznámý počet přeživších obětí bombardování Hirošimy odešlo do Nagasaki, kde byli bombardováni znovu.

Také v Nagasaki byl postaven mírový památník, zvon z Nagasaki se pak nachází v Kokuře. I katedrála v Nagasaki byla zničena. Podařilo se zachránit dřevěný kříž vysoký asi jeden a půl metru. Z trosek ho vyzvedl jeden příslušník námořní pěchoty a se souhlasem tehdejšího biskupa města ho přivezl do USA. V roce 1982 byla předána Peace Resource Centre v Ohiu, kde jsou uloženy památky z Nagasaki a Hirošimy. Kříž byl později vrácen japonské církvi na znamení míru a smíření. Před jadernou zkázou se zachránila také hlava sochy Panny Marie, která byla objevena v katedrále v Nagasaki. Oči Panny Marie jsou dvě prohlubně obklopené zjevnými stopami po popáleninách. Na pravé tváři je ohořelá rýha připomínající slzu. Pro japonské věřící i ostatní je symbolem naděje. Kříž a socha Panny Marie připomínají nevýslovnou hrůzu, kterou prožily oběti a jejich rodiny.

Někteří japonští fanatičtí důstojníci však ani po těchto katastrofách odmítali kapitulovat. Až zdrcující vítězný pozemní útok Rudé armády na Kuantungské japonské uskupení v Severní Číně - největší pozemní vojska "země vycházejícího Slunce" - donutil Japonce kapitulovat. Hned ráno 10.srpna se tokijské ministerstvo zahraničí snažilo prostřednictvím velvyslance ve Švýcarsku doporučit depeši obsahující rozhodnutí vlády spojencům. Sovětskému velvyslanci v Tokiu Malikovi byla předána osobně, protože se beztak od minulého dne dožadoval přijetí u ministra, kvůli předání nóty o vypovězení války. Došlo ke kuriózní situaci. Malikov odevzdal nótu o vypovězení války a zároveň dokument o ochotě Japonců kapitulovat. Aby byla jistota, že spojenci budou informováni, byla zpráva vysílána rozhlasem ve vysílání pro Evropu i USA. Potvrzení o zachycení zprávy přišlo během 15. minut, oficiální odpověď přišla o den později. 14. srpna vzlétlo ze Saipanu 7 bombardérů B-29 k "náletu". Nesly 5 miliónů letáků s textem kapitulacních podmínek. Umírněnější část japonské vlády se nad tím zděsila. Teď již se nedalo couvnout. Nezbylo než dokument ratifikovat. To se stalo ve 23.00 hodin, když jako poslední připojil svůj podpis ministr dopravy. 15. srpna ve 12.00 japonského standardního času přečetl v rozhlase v předem připraveném projevu císař Hirohoto zprávu o kapitulaci. Japonci tak vůbec poprvé v dějinách uslyšeli hlas svého císaře. Jelikož ale hovořil vyšší formou japonského jazyka známou jako dvorská japonština, pochopil jen málokdo, co vlastně říká. V mistrovské ukázce zdrženlivého vyjadřování Hirohito konstatoval, že "válečná situace se obrátila nikoli nezbytně ve prospěch Japonska" a že "nepřítel začal používat novou a nanejvýš nelidskou bombu: pokud bychom pokračovali v boji, skončilo by to nejen záhubou japonského národa, ale také (...) totálním vyhlazením lidského pokolení."Reakce veřejnosti na jeho projev byla různá - mnoho Japonců řeč vyslechla a pokračovala ve svém životě, jak nejlépe uměla, někteří však kapitulaci psychicky neunesli a raději spáchali sebevraždu. Někteří piloti kamikaze se svými letouny

naposledy zaútočili nebo narazili na hladinu moře, ve snaze zachovat si důstojnost. Nicméně Japonci stále bojovali proti Sovětům i Číňanům a přimět je zastavit palbu a kapitulovat bylo obtížné. Poslední letecký souboj japonských stíhaček s americkými průzkumnými letadly se uskutečnil 18.srpna. A tak **až 2. září 1945** podepsali japonský ministr zahraničí Mamoru Šigemicu a náčelník štábu armády generál Umezu na palubě americké bitevní lodi Missouri, zakotvené v Tokijském zálivu oficiální dokument o kapitulaci. Nejničivější konflikt v dějinách lidstva tím konečně skončil.

Poválečné Japonsko poté přijalo tři nejaderné zásady, odsuzující národní atomové zbrojení. Etické a právní opodstatnění svržení atomových bomb je dodnes předmětem diskusí. V prvních dvou až čtyřech měsících po shození bomb zemřelo v Hirošimě 90 –160 tisíc lidí a v Nagasaki 60 – 80 tisíc, z toho v každém městě téměř polovina zemřela během prvního dne. Zdravotnické oddělení Hirošimy odhaduje, že lidé, kteří zemřeli v první den, v 60% zemřeli na ozáření nebo uhořeli v plamenech. Během dalších měsíců tento počet ještě vzrostl. Japonci, kteří přežili atomové bombardování, a jejich děti byli nazýváni termínem hibakuša, což lze z japonštiny přeložit jako "lidé vystavení výbuchu. K 21. březnu 2014 žilo 192 719 hibakuša / většinou žijící v Japonsku /. Z nich 1% mělo podle japonské vlády vážné následky způsobené radiací po bombardování. Účinek radioaktivních částic emitovaných do atmosféry při výbuchu atomových bomb je ve vodách regionu dodnes patrný a měřitelný.

Hirošima a Nagasaki, ale i další válečné konflikty by tak měli být pro dnešní vládní představitele jakýmsi mementem. Další zbrojení není cestou k míru, tím jsou jen a jen mírová jednání. Bohužel se i dnes jaderné zbraně objevují v rétorice některých vládních představitelů /české nevyjímaje/, čímž jen vyvolávají neklid u svých občanů a napomáhají k zhoršení mezinárodních vztahů. J.Kústka

ZLONICE.

Malebné Zlonice nedávno oslavily 700 let od prvé písemné zprávy o obci, (první písemná zmínka o obci vzniklé při obchodní cestě pochází z roku 1318, kdy je zmíněn Čáslav ze Zlonic) Osídlení je pochopitelně starší, leží v úrodném kraji, v nevýrazně zvlněné Dolnooharské tabule s mělkými údolími při soutoku Zlonického a Dřínovského potoka. Patřily různým rodům, jmenujme aspoň Valkouna z Adleru, který přebudoval zemanskou tvrz na *barokní zámek Štáf, (staroněmecky skála)*, jeden z klíčových bodů při prohlídce obce,kterou na městečko povýšil císař Josef I. roku 1705. Místní si

okamžitě zbudovali novou radnici. Největšího rozmachu se Zlonice dočkaly, když je získal vlivný rod knížat Kinských. Ti místní *kostel Nanebevzetí Panny Marie* nechali barokně přebudovat slavným architektem Kiliánem Ignácem Dientzenhoferem, který mu dal tvar kříže. Ke kostelu přistavili krásnou faru i barokní špitál, ve kterém je dnes *památník Antonína Dvořáka*,

(*hlavní budova památníku a Varhaníkovna, kde je Zlonický zvon Florián, odkazující k jeho 1. symfonii "Zlonické zvony" a busta Antonína Dvořáka*).

Rodina se sem přestěhovala z Nelahozevsi. V obci se malý Toník pod vedením učitele Lehmana zdokonaloval ve hře na housle. V muzeu je řada osobních artefaktů, které věnovali příslušníci Dvořákovy rodiny. Prosperita obce rostla výstavbou pivovaru a cukrovaru. Středem obce je malebné náměstí. Prohlédnout si můžete sochu Jana Nepomuckého, Boží muka či ošklivou sochu neznámého světce Onufria. Neznámý sochař jí dal takovou podobu, že se místní kdysi začali bát a raději ji svrhli do rybníka. Později ji ovšem vyzvedli a vrátili zpět. Nedávno ji nechali opravit. Už se jí nebojí.

V obci je také malé *železniční muzeum*. Kromě obvyklých muzejních exponátů, signalizačních a spojovacích zařízení a podobných věcí, jsou jeho součástí také odkazy na nejslavnějšího **místního rodáka, hudebního skladatele, fotografa, filmaře, cestovatele a dobrodruha Eduarda Ingríše**. (1905 ve Zlonicích, – 1991 v Renu –

USA.) Jeho příběh je u nás málo znám a myslím že i nedoceněn. Jako propagátor trampingu si pořídil na Vltavě ve Svatojánských proudech chatu, kde v roce 1931 napsal svou nejslavnější píseň a nejen trempy stále zpívanou „Niagaru“. Stihl napsat spoustu operet, v prvé republice stále znovu reprizovaných. Za Protektorátu byl v roce 1944 vězněn Gestapem. V roce 1947 odejel do Argentiny. Platnost pasu prošla, do republiky se už nevrátil. Putoval s falešnými doklady podél Amazonky, žil v Limě, později v Brazílii. Živil se jako fotograf, kameraman, přispíval do prestižních časopisů, stačil natočit ve své vlastní produkci celkem 3 filmy. S Ernstem Hemingwayem spolupracoval na natáčení filmu „Stařec a Moře“. Při jihoamaerických cestách *Hanzelky a Zikmunda* s nimi část cesty putoval, natáčel jejich aktivity. Pořídil jediné jejich společné snímky, protože při všech ostatních cestách natáčel jeden a druhý mu pózoval. Spolu s Thorem Hayerdalem se vydal na voru přes oceán, prvá plavba nebyla úspěšná, vor se rozpadal a museli být zachráněni. Podruhé plavbu uskutečnil v roce 1959 na voru Kanuta II, tentokrát s plným úspěchem.

V roce 1962 se přesunul do USA. Poprvé se oženil s českou rodačkou z Brna Ninou a usadil se v Kalifornii ve městě South Lake Tahoe. (Když jsem se do města v roce 1996 podíval, netušil jsem, že krásné město u obrovského jezera pod Kordillierami neslo tuto českou stopu.) Manželka se po jeho smrti vrátila domů. Jeho pozůstalost, čítající plných 1.100 kg archiválií věnovala republice. S uspořádáním pozůstalosti pomáhal mimo jiné také Miroslav Zikmund. Jsou uloženy ve Zlínském muzeu, fotografie už v digitální podobě. Sám spočinul ve svém rodišti. Pavel Hruban

Kalendáře na rok 2026 k dispozici na OV KSČM Kladno Cena– 70,- Kč
Zpravodaj OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 0e.mail ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz
MIČ 47 437
Nevyžádané příspěvky se nevracejí